

CAP. 15. *contemtum tolerare.* 127
præcipue querelam instituit sub illius
finem. Ac primo quidem de cordis an- Christi
gustia & tristitia his verbis: *Egenus &* ^{cordoliū}
pauper ego sum: & *cor meum conturba-* perari in
tum est intra me. Quam querelam uti- nobis
que ad nostras aures deponit, ut inno- Pænitē-
tescat nobis quantum nostri causa su- tiam.
stinuerit. Quod si ille egenus fuit, quæ
insania est te divitijs non posse exple-
ri? Si ille miser fuit, qua fronte aude-
bis tu splendorem apud omnes conse-
ctari? Si illius cor conturbatum fuit,
quæ ratio est velle te semper gaudere,
animumque hilarem, serenum, & de-
fæcatum habere? Quin potius cogi-
ta nec Servatori tuo semper bene suis-
se, sed cor quasi fustibus contusum
confractumq; habuisse. Cogita adhæc
quam nihil sis ad tantam talemq; per-
sonam. Et cum in maximis angustijs
versaris, sic tecum sermocinare: Mi-
anime, talia imo majora & atrociora
Servator tuus quoque est expertus.
Quem sicut per has miserias ad gau- via
dium, per hunc contemtum ad hono- Christi,
res, per mortem ad vitā, deniq; per in-
fernū ad cælos transire oportuit: ita
& nobis crux nostra aditū munire ad
patriam cœlestem debet. Secundo cō-
que-